

skulde give 90 Millioner, saaledes at man for disse to Skatter skulde naa op til 150 Millioner. Det er kun 3 Millioner mindre, end de to Skatter har givet i Aar. Om dette vil slaa til, kan vistnok være noget tvivlsomt.

Dernæst regner den højtærede Minister den almindelige Indkomst- og Formueskat til at give 90 Millioner, Forbrugsafgifterne til 60 Millioner, Ejendomsskylden og Arveafgiften til 15 Millioner. Tallene stemmer ikke ganske med Finanslovsforslaget, hvor Arveafgiften er 5,500,000 Kr. og Ejendomsskylden 7,500,000 Kr., altsaa tilsammen 13 Mill. Kr. Endvidere regner Ministeren, at Stempelafgiften skulde give 27 Millioner. Det forekommer mig, at efter Finanslovsforslaget vil det kun blive godt 17 Millioner. Men i det hele venter Ministeren en Indtægt af 344 Millioner og regner med et Underskud for det kommende Finansaar af maaske omkring en Snes Millioner. Men Ministeren finder, at selv om man i dette Aar, som han haaber skulde blive det sidste Krigsaar, skulde komme til et Underskud af 20—30 Mill. Kr., maatte det ikke virke overmaade afskrækkende, da vi er kommet forholdsvis godt igennem i den Tid, der er gaaet.

Saa har Ministeren ogsaa talt om de Statslaan, der er optagne i den Tid, og om Statsgælden, saaledes som den er nu, i Sammenligning med, hvad den var, før Krigen begyndte. Ved de fire Statslaan, man i den Tid har optaget, og som tilsammen har givet i alt 248 $\frac{1}{4}$ Million, medens de lyder paa 255 Mill. Kr. — de giver jo aldrig det fulde Beløb —, er Statsgælden steget fra 358,1 Millioner til 597,7 Millioner. Men Ministeren mener dog, at man egentlig kun kan regne 567 Millioner, idet man ikke kan regne de 20 Millioner med, som ligger i Hypotekbanken, og 10 Millioner, som er i Kassen i vore egne Statsobligationer. Det er jo rigtigt nok. Paa den anden Side kunde Ministeren maaske gerne have medregnet de ca. 10 Mill. Kr., som Staten skylder til Privatbaner, idet de ikke er betalte, skønt Banerne for længe siden er anlagte.

Den højtærede Minister mener, at denne Stigning af Statsgælden er noget, man ikke behøver at blive forskrækket over, og anfører forskellige Ting til Støtte for denne sin Opfattelse. Han gør saaledes, som det sker ikke ualmindeligt, opmærksom paa, at Banker og Sparekasser har meget store Indskud, meget større end tidligere. Det er vist ganske rigtigt, men Ministeren erkender selv, at man ikke helt

kan henregne disse forøgede Indskud til Formueforøgelse, thi man maa gaa ud fra, at en ikke ubetydelig, ja maaske en meget stor Del af dem er en anden Form for den Formue, man tidligere har haft, idet det er Penge, der er kommet ind ved Salg af Besætninger i Landejendomme. I øvrigt er det jo heller slet ikke sikkert, at disse Penge vilde være gaaet ind i Banker og Sparekasser i det Omfang, hvori det er sket, dersom der havde været fuld Anvendelse for dem i den almindelige Erhvervsvirksomhed, men naar denne for en stor Del staar stille, og Byggevirksomheden hører op, er der jo ikke Brug for Pengene, og saa gaar de meget naturligt ind i Banker og Sparekasser for at staa til Raadighed til senere Anvendelse. Endvidere gør Ministeren opmærksom paa, at der maa antages at være en betydelig større Velstand i Befolkningen, end der har været hidtil, og til Støtte herfor anfører han, hvorledes Indtægterne for Gaardmænd, Husmænd og Fiskere var langt større i 1916 end i 1903. Det er jo ganske rigtigt, de var i og for sig større, men ogsaa her er der en Ting, jeg synes, man maa lægge Mærke til, nemlig at fra 1903 til 1916 er der af Skattemyndighederne udfoldet en meget stærk Bestræbelse for at faa Selvangivelserne og Skatteansættelserne i det hele op, saaledes at de nu kommer nærmere til den virkelige Indtægt, end det maa antages de var i 1903. Dernæst maa man, som Ministeren ogsaa gør opmærksom paa, regne med, at Pengene har en betydelig mindre Værdi, end de havde tidligere. Det, Penge er gode til for Øjeblikket, er at betale Gæld med, det er de lige saa gode til nu, som de altid har været. Desværre er jeg bange for, at de ikke fortrinsvis, i alt Fald ikke i den Grad, det kunde være ønskeligt, finder Anvendelse netop til dette gode Formaal, men at de bruges til mange andre Ting, til Virksomheder og Spekulationer og andet, hvorved man venter at faa et større Udbytte af dem. Det Lovforslag, vi begyndte med i Dag, og i hvilket der er Tale om i større eller mindre Udstrækning at eftergive Skatter fra 1916, tyder egentlig ikke paa, at Velstanden alle Vegne er saa stor, som man ellers kunde antage.

Hertil kommer, at man, naar man tænker paa Fremtiden, ikke kan se ganske bort fra, at der forestaar mange meget store Udgifter. Jeg skal blot nævne et saadant Spørgsmaal som Jernbanespørgsmaalet. Der foreligger jo Forslag om baade Statsbaner og Privatbaner, der vil kræve